

JESSICA KIVIPURO

KUUKIVI

KUUKIVI

JESSICA KIVIPURO

KUUKIVI

© 2015 Jessica Kivipuro

Kustantaja: BoD - Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD - Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-318-936-2

Perheelleni.

Kiitos kärsivällisyydestä ja rakkaudesta.

1. KOHTALONI

Katsoin ulos huoneeni avonaisesta ikkunasta. Kreeta näytti yhtä kauniilta kuin ennenkin. Raikas kesäinen aamutuuli puhalsi päivettyneihin kasvoihini. Se tuntui ihanalta ja sai kylmät väreet kulkemaan pitkin selkärankaani.

Nojauduin eteenpäin nähdäkseni paremmin alas kaupunkiin. Näin punaisia talojen kattoja vierivieressä ja suuren avaran kes-kuspuiston, joka vilisi kyläläisiä. Oli markkinapäivä. Kaikki kuului Zourvaan, joka oli aivan kuin mikä tahansa muukin kreikkalainen vuoristokaupunki. Sitä vain ympäröi leveä lin-noitettu kehämuuri, kuten antiikin aikaisia kaupunkeja. Huoneeni sijaitsi talossa, joka oli pienellä mäennyyppylällä keskellä kaupunkia. Oikeastaan talo oli liian vaatimaton sana tästä hulppeasta rakennuksesta. Sitä kutsuttiin Palatsiksi, vaikka emme olleetkaan kuninkaallisia. Isäni vain oli yksi Kreikan rikkaimmista miehistä, koska peri suuryhtiön vanhemmiltaan. Samalla hän peri Palatsin. Katseeni siirtyi kauemmas pois harmaasta kivimaisemasta. Muuri ei estänyt minua näkemästä kaupungin ulkopuolelle. Kaupunki sijaitsi korkealla Lefka Ori-vuoristossa, joten maisema ulottui kilometrien päähän, rannikolle saakka. Muurin ulkopuolella oli ruskeanpunaisia kukkuloita, oliivipuuplantaa-seja, kiemurtelevia hiekkateitä ja kuivia tasankoja kitukasveineen. Muutama pieni punakattoinen talo oli pystytetty rinteille sinne tänne. Rauhallsuutta hehkuva maisema oli vastakohta alapuolella olevalle vilkkaalle

ikävän harmaalle katutasolle. Upean näköalan kruunasi kaukana kimmeltävä meri. Pystyin ajatuksissani kuvittelemaan kauriin juoksemassa ketterästi vuoren rinnettä alas, syöksyvän harvaan metsään iloisesti kirmaten, hyppien kantojen ja matalien pensaiden yli kohti kaukaista vilpoista merta...

Ajatukseni keskeytti hiljainen huuto jostain käytävältä huoneeni ulkopuolelta. Huuto oli niin hiljainen, etten ollut varma oliko se omaa kuvitelmaani. Kuulin uudelleen nimeni huudettavan käytävästä. Tällä kertaa kuulin sen selvemmin ja varmistuin siitä, etten ollut tullut vainoharhaiseksi. En kuitenkaan reagoinut kutsuun mitenkään. Olin niin maiseman kauneuden lumossa.

Mikään ei saanut pilata hyvin alkanutta päivääni. Huuto voimistui ja huoneeni ovi avautui. Nereida – palvelijani - astui sisään huoneeseen. Hän näytti narkästyneeltä, kun en ollut vastannut hänen huutoonsa, mutta koetti peittää sen. Tunsin kuitenkin hänet niin hyvin, että osasin lukea hänen kasvojaan.

Nereida näytti vanhemmalta kuin oli. Tietääkseni hän oli vasta viidenkymmenen, mutta jalat ja kädet olivat kuitenkin iän myötä päässeet repsahtamaan ja työnjälki näkyi naamassa syvinä uurteina silmien alla ja kaulalla. Hänen tummat lyhyet hiuksensa oli kiinnitetty ylös ja hän oli pukeutunut tummansiniseen palvelijan mekkoon, jossa oli valkoinen kaulus ja pitsireunainen essu.

”Huomenta Fortuna-neiti. Anteeksi, että häiritsen näin aikaisin, mutta isälläsi on sinulle asiaa.” Nereida sanoi kohteliaasti. Nereida oli ollut palvelijani syntymästäni asti ja hänestä oli tullut läheinen. Tai ainakin niin läheinen kuin palvelijasta voi tulla.

Huoneeseeni kuului sekä olohuone että makuuhuone – molempiin oli oma ovi käytävältä. Vain minä ja Nereida

käytimme makuuhuoneesta suoraan käytävään johtavaa ovea. Muut kulkivat olohuoneen kautta. En viihtynyt olohuoneessa. Siellä ei ollut ikkunoita, joten aurinko ei päässyt valaisemaan huonetta ja se näytti aina yhtä ankean tummalta. Olohuoneen lattialla oli viininpunainen kokolattiamatto ja kalusteet olivat tummaa pähkinää. Värit tekivät huoneesta pimeän, aivan liian pimeän makuuni. En kuitenkaan jaksanut välittää siitä, kun en viettänyt siellä aikaakaan. Olohuoneen keskellä oli pari sohvaa vastakkain joiden välissä oli pöytä. Seinillä oli vaatimuksestani muutamia kultakehyksisiä tauluja merestä. Ne eivät kuitenkaan vastanneet ikkunasta näkyvää oikeaa merimaisemaa. Huoneen päädyssä oli suuri punaisista tiilistä valettu takka, jota ei ollut koskaan sytytetty.

Nereida otti vaatehuoneesta kauniisti kirjaillun aamutakin pukeakseen sen ylleni. Hän odotti kärsivällisesti minun nou-sevan, jotta voisi pukea sen. En tiennyt miten Nereida pystyi löytämään haluamansa vaateen niin nopeasti tuhansien vaate-kappaleiden joukosta, mutta jotenkin hän vain teki sen. Useat ihmiset laskivat vaatehuoneen omaksi huoneeksi eikä makuuhuoneeseen kuuluvaksi, koska se on suurempi kuin monen ihmisen olohuone.

”Kertoiko hän mitä?” kysyin innottomana.

”Ei. Hän vain sanoi sen olevan tärkeää.”

Nereida seisoi edelleen pidellen aamutakkia minua kohti, pitäen ilmeensä tyynenä. Odotin, että hän näyttäisi jonkinlaisia her-mostumisen merkkejä, mutta hänen ilmeensä ei värähtänytkään. Mielestäni oli kiva härnätä häntä. Muuten elämäni oli niin tylsää.

Katsoin huonettani dominoivaa massiivista puusänkyä ja silkkilakanoita, jotka houkuttelivat luokseen.

Luovutin. Vilkaisin vielä kerran haikeasti auringonnousua.

”Selvä on, minä menen.” sanoin huokaisten syvään. Tulin ikkunalta ja Nereida puki silkkisen aamutakin ylleni. Vaikka oli vasta aamu niin ilma oli kuitenkin lämmin ja viileä silkki tuntui ihanan raikkaalta ihollani.

”Mistä löydän hänet?” kysyin.

”Näin hänet viimeksi valtahuoneessa.” Nereida vastasi. Nereida jäi huoneeseeni petaamaan sänkyäni, kun lähdin etsimään isää.

Isä oli aivan toisenlainen kuin minä ja äiti. Hän oli syntynyt kultalusikka suussa ja vaikutti siksi joskus vähän tiukalta.

Isän ollessa nuori hänet lähetettiin koulutukseen Ateenaan. Siellä hän oppi kaiken tarpeellisen mitä tarvitsisi peritessään suvun yhtiön. Kun hän oli opiskelemassa, hänen vanhempansa kuolivat tulvassa, joka tuhosi Zourvan ja Palatsin perusteellisesti. Isä joutui keskeyttämään opiskelunsa mantereella ja palasi hallitsemaan Minolaus-yhtiötä.

Minua ei lähetetty opiskelemaan mantereelle, sillä minua ei laiteta koskaan yhtiön johtoon. Minua opetettiin kotona ja vain se mikä oli minulle tärkeää. Suku omistaa yhtiön, mutta tulevasta miehestäni tulee johtaja ja olen siitä iloinen, ettei minun tarvitse koskaan ottaa sellaista valtaa harteilleni. Koulutukseni lopetettiin kun täytin 18 vuotta.

Huoneeni sijaitsi palatsin neljännessä kerroksessa. Ihmettelin miten Nereida jaksoi päivittäin useasti käydä huoneessani ja kävellä portaat aina edestakaisin.

Leveiden portaiden kautta pääsin alakerran pylväskäytävän lävitse Valtahuoneeseen. Valtahuoneen lattiassa oli valtava, marmorista tehty labyrintti kuvio ja

seinille oli maalattu kohtauksia jumalalle uhraamisesta: miehiä ja naisia kantamassa uhrilahjoja temppeliin. Maalaukset olivat kopioita Minolaisesta kulttuurista, josta isä otti vieläkin vaikutteita.

Isä ei ollut Valtahuoneessa. Äitini Cayla sen sijaan tuli minua vastaan hymyillen puhtaanvalkoisessa aamutakissaan.

”Huomenta äiti!” tervehdin iloisena ja annoin pusun hänen sileälle poskelleen.

Äiti oli vielä ikäisekseen nuorekkaan näköinen. Hänen modernisti leikatut tummat hiuksensa olivat moitteettomasti ja ruskettunut iho hehkui. Hän oli neljäkymmenen, mutta hänellä ei ollut rypyn ryppyä. Äiti piti urheilusta, kävi omalla kosmetologilla ja kampaajalla, ja piti muutenkin hyvää huolta itsestään.

”Mitä tänään on suunnitelmassa?” kysyin iloisena. Äidin energisyys oli tarttuvaa.

”Ajattelin mennä ihan ensin aamupalalle.” äiti sanoi.

”Liitytkö... Ainiin, tapasitko isäsi jo?”

”En. Tiedätkö missä hän mahtaisi olla?”

”Näin hänet hetki sitten puutarhassa.” hän vastasi ja halasi minua. ”Aamupala on sitten valmista. Et voi olla syömättä. Olet jo nyt aivan liian laiha.” Hän loi minuun tuiman katseen kuin aikoisin kieltäytyä kutsusta.

”En ajatellutkaan jättää sitä väliin. Olen hirveän nälkäinen. Tulen aamupalalle heti kun olen löytänyt isän.”

Äidin outo käytös ihmetytti minua. Mutta ehkä se ei ollut mitään.

Valtahuoneesta johti suuri lasiovi palatsin keskuspuutarhaan. Olin aina pitänyt puutarhan kauneudesta. Siellä oli monia kasveja, joita löytyi ainoastaan tästä puutarhasta. Suuri pensas vierelläni

näytti punaisten, keltaisten ja oranssien lehtien vuoksi siltä kuin se palaisi. Puutarha oli rehevä kuin viidakko. Siellä kasvatettiin myös palatsin vihannekset ja marjat. Puutarhassa oli kosteaa ja kuuma, trooppisen sademetsän ilmasto. Se mahdollisti harvinaisten kasvien ja eläinten eleilyn puutarhassa. Onneksi minulla oli päällä vain ohut aamutakki.

Kivipolku jatkui ja katosi rehevän puutarhan syvyyksiin. Kävelin polkua pitkin ja saavuin puutarhan keskukseen. Keskuksessa oli pyöreistä kivistä tehty laatoitus, jonka päällä oli valkoinen pöytä ja neljä tuolia. Katsoin pöydän ohi kauemmas ja näin isän pienellä vesiputouksella. Hän oli selkápäin, eikä vielä ollut huomannut minua. Kävelin isääni kohti ja saapuessani hänen luokse, hän kääntyi minuun päin ja hymyili.

”Huomenta kultaseni.” isä sanoi.

”Huomenta isä.” Halasin häntä ja annoin suukon poskelle. Tzarifaus Minolaus, Kreetalaisen miljardiyhtiön pääjohtaja ja omistaja. Sukunimemme johti antiikin kreikan ajoista saakka, jolloin Kreetaa hallitsi Minos.

Isä oli nuori johtajaksi. Hänellä oli leveät hartiat ja hopeanharmaat hiukset. Leuan peittävässä tummassa parrassa ei ollut yhtään harmaata karvaa. Olin varma, että isä tulisi hallitsemaan yhtiötä vielä vuosia.

Isä oli ollut aina vahva ja päättäväinen. Tarinan mukaan Poseidon, Merenjumala aiheutti tulvan, joka tuhosi Zourvan. Sama tulva tappoi myös isän vanhemmat. Mikään muu kuin jumala, ei olisi saanut hyökyaalto kaupunkin korkeudelle. Isän päästyä valtaan, hän rakennutti kaupungin uudestaan ja paremmaksi. Sen jälkeen Zourva oli upeampi kuin koskaan. Isä rakensi myös muurin ympäröimään kaupunkia ja suojelemaan

sitä uudelta tulvalta. En ole käynyt koskaan muurin toisella puolella. Mitä ikinä tarvitsinkaan, se löytyi kaupungista – ainakin isäni mielestä. Hän oli aivan liian suojelevainen ja pelkäsi Poseidonia. Toisin sanoen, hän pelkäsi merta. Isä pelkäsi, että Poseidon haluaisi vielä jotenkin satuttaa perhettä. Tarina ei kuitenkaan kertonut mikä oli alun perin suututtanut meren herran.

Melkein kaikkialla muualla Kreikassa oli siirrytty uuteen uskontoon, jossa he uskoivat vain yhteen jumalaan. Isä ja hänen myötänsä koko Zourva uskoivat vielä vanhaan uskontoon, luultavasti juuri Poseidonin takia. Isä uhraisi meren jumalalle vieläkin joka vuosi yhden kauriin. Hän kuljetti kauriin vedenrajaan, iski sitä puukolla kaulaan ja kauris lysähti hiekkaan ja vuoti kuiviin. Veri huuhtoutui mereen ja merenjumala sai veriuhrauksen, joka kuulemma tyydytti jumalan ja hän jätti meidät siksi rauhaan. Aallot vetivät kuivuneen kauriinhon pois rannalta. Itse en ollut nähnyt tapahtumaa, mutta paras ystäväni Jason oli ollut pari kertaa mukana ja kertoi siitä. En saanut mennä mukaan, mutta en varmaan menisikään. En haluaisi nähdä kauriin kituvan. Olisi reilumpaa tappaa se suoraan, jottei se kärsisi.

Minäkin uskoin Olympoksen jumaliin ja niin minulle oli opetettu pienestä asti. Jumala, jota minä palvoin, oli Kohtalon jumalatar. Olin aina uskonut Kohtaloon. Siten sain syyn kaikelle kauheallekin tapahtuneelle. Kohtalo auttoi uskomaan, että kaikella oli tarkoitus.

Isä piti minua Palatsin vankina. Minä haluaisin uida meressä, juosta niityillä tai metsässä. En tiennyt millaista se olisi, mutta se kuulosti kivalta. Jason kertoi minulle usein tarinoita ”ulkomaailmasta”. Isän mielestä muurien ulkopuolella oli liian vaarallista. Hän oli ylisuojeleva suhteeni, koska olin hänen ainoa lapsensa. Hän oli aina

toivonut poikaa, joka hallitsisi yhtiötä hänen kuoltuaan, mutta sitä onnea hänelle ei ollut suotu. Hän pelkäsi, ettei hänelle jäisi perijää. Ja koska hänelle ei ollut suotu poikalasta, minun tulevasta miehestäni tulisi isän kuoltua yhtiön johtaja.

”Nereida sanoi, että sinulla on jotain tärkeää asiaa.”
sain hymyillen isälleni.

”Kyllä, niin on. Istu alas.” hän sanoi ja istuimme vesiputouksen reunalle.

”Mikä on isä? Näytät surulliselta.”

”En ole surullinen. Mietin vain miten kertoisin tämä sinulle.”

”Isä. Kyllä tiedät, että voit kertoa kaiken minulle.”

Katsoin isääni. Hän oli yleensä tiukka, mutta hyvänä päivänä osasi olla myös mukava. Nyt oli hyvä päivä. Näin hänet usein yhtä mietiskelevänä. Siltä hän näytti aina kun hänellä oli joku asia päätettävänä, jolloin häntä ei saanut missään nimessä häiritä. Silloin hän näytti juuri tuolta. Vaikutti siltä, että hänellä oli jotain todella tärkeää asiaa. Harvoin hän häiritsi minua näin aikaisin aamulla.

Tzarifaus nosti päänsä ja katsoi minua suoraan tummanruskeisiin silmiini.

”Kultaseni, minä ja äitisi olemme vähän miettineet sinun tulevaisuuttasi. Täytät kohta kaksikymmentä vuotta ja olet jo kasvanut isoksi. Olet jo tarpeeksi vanha tekemään päätöksiä itsenäisesti, mutta emme jaksakaan enää odottaa. Mielestämme nyt olisi sen aika.”

”Minkä aika? Isä kerro!”

”Tapasin viikonloppuna Zourvan pormestarin.

Keskustelumme ajautui sinuun ja tulevaisuutesi. Hän kysyi, joko sinulla oli mies. Hän myös muistutti siitä miten minun kävi, tarkoittaen sitä, kun vanhempani

kuolivat yllättäen. Ja hän oli ihan oikeassa. Minut oli sentään laitettu opiskelemaan, mutta jos sinä nyt jäisit yksin, sinulle kävisi huonosti.” Isä katsoi minuun ensin surullisena, mutta kun hän jatkoi, hänen ilmeensä kirkastui. ”Pormestari kertoi, että hänellä on ikäisesi poika. Fiksu nuori mies, tapasin hänet eilen.”

”Älä kiertele isä, sano suoraan mitä on mielessäsi.”

”Sinun on aika löytää itsellesi puoliso. Aika mennä naimisiin.” Tzarifaus sanoi vakavana.

”Naimisiin. Isä, älä huolehdi. Kyllä minä aion, ja aion hankkia lapsiakin, mutta en ole vielä löytänyt sitä Oikeaa.” naurahdin heikosti. Pelkäsin isän olevan tosissaan.

”Tiedän. Olisin halunnut, että menet jo huomenna naimisiin sen pormestarin pojan kanssa, mutta äitisi käski antaa seitsemän päivää aikaa, jos vaikka löytäisit mieleisesi.” Isäni *oli* tosissaan. Hän oli jo kauan halunnut minun vakiintuvan ja löytävän itselleni jonkun, mutta olin halunnut aina löytää tietyn, enkä huolinut ketä vain. Miksi kiirehtiä? Eihän isä vielä luopuisi vallastaan.

”Seitsemän päivää! *Seitsemän auringon laskua!* Olen etsinyt sitä Oikeaa koko elämäni ja yhtäkkiä oletatte minun löytävän sen viikossa. Voi, en ikinä löydä siinä ajassa ketään!” huusin epätoivoisena.

”Jos et sinä löydä niin minä ja äitisi otamme valtuuden valita puolisosasi. Joko sitten inhoat tai rakastat häntä.” hän sanoi tiukkana. Hänen äänenpainonsa oli kiristynyt eikä kuulostanut enää mukavalta. Hän toivoikin, etten löytäisi ketään ja saisi näitää minulle sen pormestarin pojan.

”Mutta isä! Hankin tähdet taivaalta tai kiipeän Lefka Orin huipulle, mutta älä pakota minua kiirehtimään tunteideni kanssa.”

”Ei mitään muttia, olemme jo päättäneet. Seitsemän päivän päästä vietämme häitäsi.” isä sanoi tiukkana. Äänensävyistä ymmärsin, että hänen sanansa oli laki. Niin kuin olikin ja hänen päättään oli mahdoton kääntää, niin kuin olin vuosien mittaan huomannut. Minkä isä oli päättänyt, se myös piti. Olisin saanut olla iloinen siitä, että sain sentään vähän aikaa valita itse itselleni puolison. Normaalisti, jos isä halusi jotain, hän teki asiat niin, että sai haluamansa. Tässä tapauksessa isä halusi, että naisin sen pojan, joten oli ihme, että sain aikaa. En ollut kuitenkaan iloinen. Tiesin, etten löytäisi seitsemässä päivässä sitä Oikeaa, ehkä juuri ja juuri jonkun siedettävän.

En kuitenkaan voinut kuin totella.

Mieleeni pilkahti ajatus. ”Saanko lähteä etsimään valittuani kaupungin ulkopuolelta?” kysyin toiveikkaana. Isä kuitenkin vain nauroi minulle. En nähnyt asiassa mitään huvittavaa, kyse oli kuitenkin elämästäni. ”Et voi costaa omaa kurjaa kohtaloasi minulle!” huusin kiukkuisena.

Isän nauru lakkasi ja hän mulkaisi minua vihaisesti ja katosi lehtien sekaan.

Viikko! Olin ahdistunut ja vihainen. Aloin kävellä edestakaisin kivipolulla. Aamuinen hyväntuulisuus oli kadonnut hetkessä. En halunnut mennä naimisiin kenen tahansa kanssa. Halusin löytää sen Oikean. Tällä hetkellä se tuntui mahdottomalta ja minun piti tyytyä kohtalooni. Äiti siis tiesi tästä. Siksi hän oli niin outo aamulla. Toivoin, ettei hän ollut vielä ehtinyt syödä aamupalaansa loppuun. Menin ruokailuhuoneeseen ja siellä hän oli nauttimassa yksin rauhassa aamupalaa.

”Miten voit tehdä minulle näin!” sanoin kiukkuisena ja löin kädet pöytään. Äiti näytti siltä kuin osasi odottaa

KAIKELLA ON TARKOITUS.

Fortuna on Kreetalaisen suuryrityksen ainoa perijä ja elää vuorilla kotikaupunkinsa muurien sisällä eristettynä muusta maailmasta.

Fortunan täyttäessä 20-vuotta, hänen vanhempansa päättävät, että hänen on aika mennä naimisiin. Hänen isänsä on jo valinnut Fortunalle puolison ja samalla yrityksen jatkajan, pormestarin pojan Tobiaksen. Vanhemmat antavat kuitenkin Fortunalle seitsemän päivää aikaa löytää mieluinen mies.

Kun Tobias yrittää ottaa väkisin Fortunan, Fortuna valitsee pikaisesti komean Alexandrosin miehekseen, vaikkei tunne miestä ollenkaan. Isä suostuu naittamaan tyttärensä Alexandrosille sillä ehdolla, että Fortuna lupaa naida Tobikasen jos he jostain syystä eroisivat. Fortuna lupaa.

Mitä tapahtuu kun Alexandros yllättäen katoaa...

Esteiden ja vastoinikäymisten kautta Fortunalle avautuu aivan uudenlainen maailma , jollaisesta ei olisi osannut uneksiakaan.

